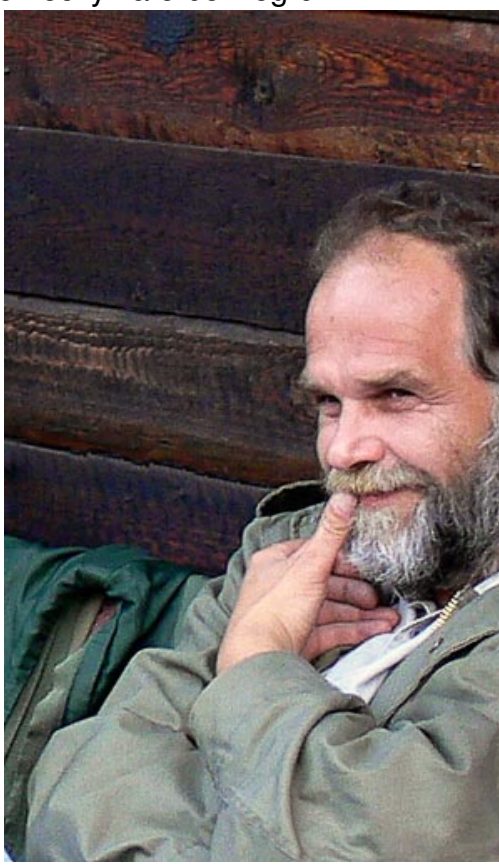
Napsal uživatel Jan Valeš - Jeňýk
Čtvrtek, 12 Listopad 2009 00:03

Za všechno tohle utrpení mohla zbabělost. Nebo prostě jen potřeba nebýt první kdo to vzdá. Když jsem se koncem března v hospodě „U báby“ domlouvali, že vyjedeme poprvé na kemp už za čtrnáct dnů, nikdo netušil, že zima ještě neřekla poslední slovo. A v tom březnu vypadalo všechno víc než nadějně. Po sněhu ani památka, slunce mělo sílu, pupeny se nalévaly jako my v té hospodě a voda v Radbuze přestávala být sněžně bahnitě kalná. Všechno nasvědčovalo tomu, že jaro parkuje už někde u Waldmünchenu a dává si hnusný německý kafe bez lógru. Takhle nadějně to vypadalo do rána. Hned následujícího rána se do

sebe zakously denní sluníčko a noční mrazy s deštěm a obalily vše vodorovné, šikmé i kolmé tlustou krustou ledu. Veškerý pohyb na takovém povrchu se výrazně zpomalil a navrátil se do éry němého filmu. Jak už jsem řekl, nikdo nechtěl být první. A to byla chyba. Sešli jsme se tedy za čtrnáct dnů v páteční podvečer na nádraží, navenek působili odhodlaně ale v duchu se každý modlil aby ten druhý řekl:“ volové, je to pitomost, pojďte k “bábě“ na tři a pak do peří.“ Všichni jsme byli hrdí, stateční, pitomí a zbabělí, všichni jsme nalezli do té vymrzlé lokálky jako stádo volů s vědomím, že jedeme sice odhodlaně a statečně, nicméně furt na porážku. No a teď tu sedíme uprostřed Sedmihoří sedm set metrů nad mořem, támhle ta světla jsou hospoda v Mezholezích, mráz nás žere do všeho co není nijak zabalené, a každou chvíli budeme muset být dál stateční a odhodlaní a zalézt v téhle hrůze do spacáků ve kterých je zima i v polovině průměrně deštivého července. Ten ohýnek, který nás drží ještě pohromadě a u sebe stejně nemá žádnou sílu a jediné co zahřeje jsou prsty na nohou, se kterými hrajeme vlastně již přímo mezi plameny pimprlové divadlo.

Motor auta nešlo přeslechnout. Někdo mu dával dole pod kopcem pěkně pod ocas. Lépe pod klikovou hřídel. Pištění klínového řemene bylo slyšet až sem a ten neznámý měl hodně těžkou nohu. A určitě i plný ruce řízení. Když jsme vypadli z mezholezský hospody byla silnice jedno sklo. Teď po tom jel ten zoufalec. A jestli jich pár vypil.....

Podle našich propočtů měl zvuk motorů slábnout a zcela zmizet jak auto vjede do zatáčky za hrází. Místo toho ale kvílivý řev motoru sílil a ke všemu se podivně zachrchlával jak nestačil chytit dech na stoupající cestě.
„Ten magor snad jede sem nahoru," porušil ticho u ohně Meky a přihodil do plamenů pár polen.

„Blbost. To nedá. Horko těžko jsme sem vylezli po dvou," ožil najednou do té doby zcela mrtvý Mrkváč a všichni jsme věděli, že se bude chtít vsadit.
„ Jasně, že nedá," naštvali jsme ho a mohli si hřát dál dlaně v kapsách.
„ Jak nedá? Jasně že to dá!" zkusil to na nás znovu.
„ Jasně že to dá," přitakali jsme a nechali ruce k kapse.
„ Tak dá nebo nedá?" zamotal se sám do sebe. Nakonec vychladl, protože uzavřít sázku sám se sebou mu přišlo jako pitomost a řidič to mezitím dal. Musel zastavit snad jen kousek od našeho kempu.

„Dobrý večer", překvapil nás ženský hlas ze tmy. Za tím hlasem potom vešla do světla ohně i paní zakuklená do bavlněného ponča a na hranici světla a tmy zůstala bezradně stát.
„Dobrý večír", zjevil se vedle ní urostlý pořez ve zmijovce a stejně jako ona na nás zůstal rozpačitě zírat.
„Nějaký praštěný závody nebo noc sebevrahů?" zeptal se té podivné dvojice jedovatě stále naštvaný Mrkváč.
„Ale kde, přišli jsme se vám vlastně omluvit, " odpověděla paní v ponču a v očích jí naskočily takový ty provinilý ohníčky jako holkám co přijdou poprvé domů pozdě z bigbítu.
„Omluvit?" zeptali jsme se téměř sborově a zůstali na ní nechápavě koukat.
„To je na trošku delší povídání," usmála se opět tak trochu provinile paní v ponču a přistoupila konečně až k ohni. Zmijovkář jako stín hned za ní. Konečně jsme je viděli ve světle. Paní mohlo být k padesátce. Menší, pěkný kulatý obličej zarámovaný v proudech černých vlasů. Tělo sice trošku jak je běžné u Věstonic, ale tenhle malý nedostatek zase vyvažovaly oči. Velké, panenky jak temně modré, skoro černé tůně a hned z prvního pohledu zřejmé, že inteligentní a všechápající. Celkový dojem kazily jen hluboké rýhy starostlivých vrásek odbíhajících hned v celém oraništi z koutků těch krásných očí. Zmijovkář byl pravý opak. Stál za svou paní nezúčastněně, netečně až možná tupě a kdyby tady nebyl, bylo by tu určitě o trochu víc tepla. Na první pohled dřevorubec kterého probudí k životu jen pěkně seštelovaný motor Husqarny. Pracky co měl v kapsách vatovaných kalhot měl velké určitě jako lopaty a na prstech určitě i olámané nehty. Rty měl sevřené jen v úzkou čárku, oči zacílené někam nad naši společnost a celkově to vypadalo že sem on nebo my nepatříme.
„Nejdřív vám musíme něco vrátit," přerušila to oťukávací ticho paní a vylovila z ponča kámen o velikosti malého melounu.
„Šutr?" podívali jsme se na sebe nechápavě.
„Doma jsme mu říkali Lumírek," zasmála se opět posmutněle a natáhla k nám vstříc paže s balvanem. „Víte, ono to vypadá, jako by měl z jedné strany obličej," natáčela kámen ve světle ohně tak dlouho, až jsme se na jeho povrchu zjevily dvě temné zapadlé oči, otvor pro nos a trhlina tvořící klikatá sevřená ústa. „Nebo taky jako lebka. Ale na to jsme přišli až když jsme mu dávno říkali Lumírek," pokračovala v povídání. „Vlastně jsme ho našli vloni na podzim na houbách. Právě tady. Pekli jsme si na vašem ohništi buřty a z kamenného kruhu na nás po celou dobu civěl. Přišla na to dcera. A když jsme šli dolů, tak že musí Lumírek s námi. Že si ho dá doma na skalku a že ho tam bude mít pro štěstí. Ale měli jsme se na něj vyprdnout.....".

„ Nefungoval?“ projevili jsme účast.
„ Já vlastně ani nevím,“ zamyslela se na chvíli paní. “ Prostě se to od té doby začalo doma nějak sypat. Hned pár dní potom přišel manžel o práci v lese. Pošli nám koně, se kterýma chodil manžel tahat. Chlapů s pilou bylo dost a než jsme sehnali nové, najala si akciovka jiného. Na zimu vyhodili dceru z architektury v Praze. A hned v zimě našli doktoři u mladší dcery nádor. Nezhoubný, ale vrůstal do páteře. Teď už je dva měsíce v nemocnici. No a před týdnem za ní šel i nejmladší syn. Vedle ve vsi hořel kravín. Náš Fanda tam vyjel s hasičema. No a když vyváděl poslední krávu ven, uvolnil se z krovu trám. Přímo na hlavu. Leží na áru. Prostě nějak moc toho špatnýho najednou. Včera večer jsem o tom přemýšlela a přišla jsem na to, že všechno to špatný na nás přišlo den na to, co jsme u nás přivítali Lumírka. Tak jsem tátu ukecala a jedem vám ho vrátit.“
„Je to celý blbost,“ oživla za ní konečně hora masa.
„A co když ne?“ položila na něj ty svý černý tůně pohledem holky po bigbítu a hora opět zkameněla.
Stáli jsme kolem ohně, koukali střídavě na manžele a na Lumírka, kterých byl chvíli víc Lumírek a chvíli víc lebka. Nic jsme neříkali. Taky co. Kdo by si chtěl pustit smrťáka dobrovolně do baráku. Bylo nám jich líto, ale bylo nám líto i nás, protože teď to bylo špatný a se smrťákem to mohlo být ještě daleko horší.
„Jak dlouho sem jezdíte stanovat?“ přerušila to rozpačité ticho zase až ta paní.
Nebýt těch očí, stojící hory a Lumírka, slízla by hned přednášku o tom, že jsme trempíci a ne nějaká banda zaplachtovaných opejkačů. Ale takhle jsme stanování přešli.
„ Od osmaosmdesátýho,“ přiznali jsme se.
„ A vždycky dobrý, ne?“
„ Až do dneška vždycky,“ přitakal na náš vkus moc rychle Meky.
„ A to i s Lumírkem, ne? “
Tahala nás za šňůrky jako dřevěný loutky.
„ My jsme ale nevěděli, že tu vůbec nějakej Lumírek je,“ řekli jsme konečně váhavě.
„ Tak dělejte, že to nevíte dál,“ řekla s úsměvem a sehnula se k ohništi. Lumírek zapadl úplně přesně do mezery mezi kameny a na svém místě byl víc Lumírek než smrťák.
Potom už jen práskly dveře od auta, rozsvítila se světla a motor zaječel ve vysokých otáčkách.
„Do hajzlu, “ ulevil si Vořech a plivnul rovnou do ohně. „Do teď jsme měli na kahánku a s tímhle strašákem do rána zdechneme.“
„ Pojď se vsadit?“ zaškemral plaše Mrkváč.

„Ono to funguje,“ povídá to ráno Mrkváč do hrnku se zbytkem lógru. A fungovalo. To ráno bylo prostě úžasný. Nebe modrý jako šmolka od Špály, po sněhu náhle nebylo památky, všude kolem nás zurčely potůčky průzračný vody, slunce mělo sílu a sušilo navlhlé celty téměř před očima. Jediné co ještě nešlo bylo lehnout si do trávy, uloupnout si stéblo a koukat bez ohledu na čas pod sukně borovic. Byl to prostě zázrak. A podle včerejšího večera to nemohlo být ani jinak. Lumírek byl totiž zase doma.
„S tím by se dali dělat věci,“ zamyslel se nahlas Mrkváč do náhubku hrníčku.

Bylo patnáctýho. Patnáctýho května. Hajný Říha se nacházel ve vrcholové fázi svého každoročního klimakteria. Věděli jsme, že to přijde. Ale takový tajfun blbý nálady jsme neočekávali. Vyletěl na nás hned včera. A to byl teprve pátek. Ještě jsme nesundali popruhy usáren z ramen a už tu stál. Stál a ječel. Protože si nevyčistil zuby nakrmil všechny naše

smysly.
„Do prdele, kurva práce, setsakra a himl hergot, u sta hromů, alelujá, heršvec co tu zase děláte," řval a klobouk mu nadskakoval nad zpoceným a rudým obličejem jako víko od popelnice.
„To samý co vloni, pane hajný", odpověděl mu v klídku Meky a začal klást dřevo na ohniště.
„Nic nebude," čílil se dál hajný a skočil do ohňového kruhu kde začal po hromádce suchého chrastí vzteky dupat.
„Jenom dva prstíčky, pane hajný," zkusil to na něj dál v klídku Meky.
„Ani nehet," dusil se vzteky a nebezpečně se k nám blížil.
„Dobrá, dobrá," sehnuli jsme se k usárnám a začali pomalu couvat. "A kdy se můžeme vrátit," zkusil na něj mluvit stále pomalu Meky.
„Vrátit ? Jak vrátit?!" teď už hajný úplně řval. „Už sem nelezte nikdy" řval na samé hranici destrukce hlasivek a strhl z ramene dvojku.
Utíkali jsme. Z kopce jsme funěli, na hrázi už sýpali, okolo rybníka popadali dech a vše se srovnalo až v hospodě.
„Letos ho to bere nějak moc,co?" díval se na nás pobaveně hospodský.
„Takový to snad ještě nebylo," dali jsme mu za pravdu a sobě dali druhý pivo.
„No zejtra už vychladne," uklidňoval nás hospodský když posadil piva křaplavě do porcelánových podtácků. "Von letos dostal od sdružení k padesátinám toho dvanácteráka co chodí tak k vám nahoru na pláně," vysvětloval. „A dneska po půl noci může poprvé na čekanou, to už bude šetnáctýho," vysvětlil a nalíznul inkoustovku o spodní ret a udělal nám na podtácku další čárku.
„A nevíte kde bude sedět?" zeptal se bezelstně Mrkváč.

Celej večer byl jako na trní. Děti odešly ještě před Vydrýskem raději do svýho pokoje a manželka dělala že neexistuje a zvolila pro dnešní večer raději dřevěné jehlice. Hajný pochodoval po obýváku a při každé otáčce u dveří mu přejely oči po ciferníku hodin nad televizí. Čtyři otočky minuta. Dvě stě čtyřicet otoček hodina. Do odjezdu mu zbývalo ještě devět set šedesát otoček. Hrůzu mu naháněla možnost, že mu toho jelena co dostal od chlapů k padesátinám někdo po osmi sté padesáté otočce zastřelí. Nakonec nevydržel a po šesti stech otočkách vyrazil. Radši se trápit na posedu než doma.
Posed už nebyl žádný mladík. Stál tady na kraji planiny opřený o vlastně dnes již jen torzo staletého buku dobrých patnáct let. Ale svoji funkci stále plnil a navíc byl přesně v tom místě, odkud je nejlepší výstřel na planinu s dvanácterákem. Kolikrát ho odtud již šmíroval dalekohledem. Vždycky, když vyšel ten pan jelen na planinu, zapomínal pomalu dýchat. A to už na tom světě ledacos viděl. A teď byl jeho. Zadarmo to nebylo, to ne. Těch panáků co nalil Konopíkovi, než konečně kejvnul. A ten si to taky pěkně vychutnával. Normálně má hubu na rum. Ale vždycky když přišla řeč na jelena a padesátiny, dostal najednou chuť na Metaxu. Teď byl už ale jenom jeho. Tohle všechno se mu honilo hlavou, když položil ruku na první příčku žebříku. Nahoře na sedačce se pohodlně usadil, zkontroloval hodinky a vypnul zvonění na telefonu. Náboj do komory ještě nestrčil. Nechtěl se nechat svést k výstřelu, kdyby vyšel jeho jelen na planinu dřív. Je přece hajný a odstřel je povolený až šestnáctého. A to je už za půl hodiny. Zatím se jen tetelil blahem.

Bylo to jako vždycky. Zase přestal dýchat. Dvanácterák vyšel na planinu majestátně a hlavně opatrně. Jen občas sklonil hlavu k zemi ale jinak stále větřil. Když zvedl hajný pušku, měl ho

plnou optiku. Velká fosforeskující ručička hodinek ukazovala minutu do smrti a tak čekal. Vzrušením neudržel pažbu pušky pevně v rameni a mohutné srstnaté tělo na skle puškohledu neustále popojíždělo. Napětí i tetelivé štěstí zároveň vibrovalo mezi pažbou a jeho tělem, jeho tělem a lavicí na posedu a mezi lavicí a celou obstarožní a ještě k tomu primitivní konstrukcí. A pak to přišlo. Ručička na hodinkách překryla dvanáctou, bříško prstu namáčklo silou lučík spouště a stopadesátky v konstrukci posedu povolily. Následovala celá série ran. První, vyvolaná výstřelem z pušky, vynesla kulku určenou jelenovi na oběžnou dráhu Země hned vedle Hablova teleskopu, druhá, od praskajícího sedáku posedu, a dále následovala celá kanonáda ran, rupání a praskání, jak se posed pomalu sunul k zemi.
„Pomóóóc," ozvalo se do nočního lesa a to byla ta naše chvíle. Vyrazili jsme z trnkového houští. Řítili jsme se nočním lesem. Po holeních nás drápaly šlahouny ostružiní, do nosních dírek nám lezly nízké haluze smrků a suché ostré špichály na kmenech stromů nám prosekávaly maskáče. Bolest, nebolest, upalovali jsme k místu, kde stálo torzo staletého buku, protože šlo přece o život a hlavně o ty roky od osmaosmedasátýho do dneška a především o roky příští.
Na místě bývalého posedu vládl chaos. Co jsme stačili v tom měsíčním pološeru zaznament byla neforemná hromada poválků a prken, s pomuchlanými cáry thérového papíru, ze které na nás zíralo otevřené oko puškohledu. Hajný se držel z posledních sil na jedné z uražených větví stromu tak čtyři metry nad naší hlavou a plačtivě kníkal. Odházeli jsme rychle těch pár nejhorších klád, které trčely k jeho zadku jako indiánská kopí a roztáhli celtu.
„Tak už se pusťte," zavolali jsme na hajného a připravili se na tu poslední ránu.
Byli jsme kluci zlatý, mourovatý, andělé spásy i samotní spasitelé, nositelé medalilí za statečnost, medailí za chrabrost, v nominaci na cenu Michala Velíška , kulihraši, cháska milovaná a kluci na svém místě. Ale hlavně jsme byli doživotními nájemci kempu na planinách v Sedmihoří, o což nám od samého začátku šlo nejvíc. A také jsme byli majitelé Lumírka, kterého jsme hned po tom, co jsme dovedli hajného domů do postele vyprostili z hromady klád bývalého posedu a někdy ke třetí ráno ho vrátili do kruhu našeho ohniště. Do kruhu, ve kterém vesele plápolal oheň.

Poslední červnový víkend patřil těm chvástalům z Rosy. Patřil jim jednak proto, že poslední červnový víkend dělali kamarádi z T.O. Stříbrná rosa pod hrází svůj tradiční potlach a hlavně proto, že už od dat našeho narození vyžrali na svém potlachu všechny svoje placky a mi zde plnili vždycky jen funkci čumilů. Letos to mělo být jinak. Oni v pátek večer dovezli placky a my jsme ten samý večer dovezli Lumírka. Zasadili jsme ho pěkně do kruhu kolem budoucího ohně a pro jistotu mu natočili tu tvář, co je víc lebka, tak, aby měl přehled po celém rosáckém kempu.
Druhý den ráno začínalo všechno soutěží lukostřelby. Byla to pro „rosáky" soutěž prestižní, protože ji nikdo jinej než nějakej „rosák" ještě nevyhrál. Taky když připravovali potlach ve staňkovský hospodě u Tiena, kde se říkalo "U žlutý labutě", vybírali právě tu nejkrásnější placku na soutěž lukostřelby, protože věděli, že se jim vrátí. Nutno dodat, že tak jak střílel lukem "rosáckej" drsoň "Strsoň" nestřílel nikdo široko daleko, a to ani na Plitvicekjch jezírkách v Chorvatsku, když točili Poklad na stříbrném jezeře. Taky si tím přivydělával ve skupině historických šermu na pravidelných poutích na Švihově, ale tady už nebyl drsoň "Strsoň" ale chrabrý probošt Sulek, co zachránil Plzeň ze špinavýma pazoirama šišlavých Bavorů.
Již hodinu před zahájením soutěže chodil "Strsoň" po kempu v jelenicové korálkované haleně půjčené od Vedoucího a každého nutil, aby mu utáhl sponky na krytu zápěstí. V případě, kdy se

žádný utahovač v jeho blízkosti nenacházel napínal tětivu svého luku naprázdno, aby se ocitla v zorném poli všech zúčastněných alespoň jeho silueta.

Soutěž začala losováním. Z naší osady se zúčastnil Vořech. Nikdy nepředvedl ve střelbě lukem sice žádný zázrak, ale jako jediný věděl, co to luk vůbec je a že nemá pojistku. Vořech střílel druhý a "Strsoň" jak jinak než poslední. I to losování zašvindlovali. Potom jsme se přesunuli do táhlé soutěsky, u jejíž strmé stěny stálo něco mezi muflonem, jezevčíkem a divočákem. Na tom podivném stvoření zářily tři soustředné kruhy s bodovým hodnocením. Bílá tečka uprostřed byla za dvacet bodů, pak následovaly kruhy s patnácti a deseti bodovou hodnotou a konečně zásah samotného muflonoprasopsa vzdáleného od naší skupiny třicet metrů platil za bodů pět. První střelec byl rád za dva zadky a jednu škrtnutou oháňku. Odnesl si patnáct bodů a byl chvíli slavnej. Vořech se překonal a dal dva kruhy s deseti body a jednou zakroucený roh. Tady se strhla chvíli hádka, jestli je roh součástí muflonoprasopsa nebo není, protože jednak byl k terči dodatečně přilepený pouze na efekt a jednak by rána do rohu znamenala pro takové zvíře pouze estetickou újmu. Uhájili jsme prasklý roh jako společenskou újmu v hirarchii případného muflonoprasopsího stáda a získali pro Vořecha dvcet pět bodů. S tímto počtem bodů se udržel Vořech na čele skupiny střelců až do příchodu Strsoně.

Ten se postavil na palebnou čáru suverénně. Zvednutou paží si vyžádal klid a pak poprvé zamířil. Ostré švihnutí tětivy vymrštilo šíp proti terči. Šíp zamířil ke vzdálenému tělu pronásledován čárou oranžových stabilizačních křidélek a terč minul v prostoru mezi zadními běhy a břichem.

„Je to samice nebo samec?" zeptal se ztichlého publika Strsoň. Pak se strthla hádka. Hádka skončila palčtivým doznáním stavitele monstra, že cílovým produktem měl být původně samec, ale v tom spěchu se na to hlavní pozapomnělo a Strsoň si připsal i bez zásahu prvních pět bodů. Druhý šíp uvízl v terči s desti body a prvenství našeho Vořecha bylo vážně ohroženo. O všem měl rozhodnout poslední šíp. Před jeho vysláním Strsoň velice dlouho mířil. Proti terči jej vyslal s efektním a hlasitým prásknutím tětivy do chrániče zápěstí. Šíp vyrazil proti terči s divokou chtivostí a lačností. Po příletu k cíli zasáhl kovovou konstrukci, která držela muflonoprasopsa pohromadě. Od té se v plné rychlosti odrazil a zmizel za valem úzké soutěsky. O několik vteřin později byl nalezený v pneumatice osobního vozidla VW Golf se značkou DOB 26-54, kdy jako majitele vozidla evidovala dopravní policie v Domažlicích jistého Zdeňka Strouzka známého také pod přezdívkou Strsoň.

„Pět bodů, pět bodů" řvali jsme nadšením a zvedali Vořecha na záda.

„Pět bodů," oznámil smutně rozhodčí soutěže a s nelibostí předal Vořechovi tu nejkrásnější placku.

Strsoň si musel vychutnat svoji porážku až do samého konce. Ve vozidle VW Golf nebyla nalezena rezerva.

Na potlachu jsme vyhráli všechny soutěže. Na druhý den dopoledne jsme kráčeli k mezholezské hospodě s plnýma rukama placek a jedním kamenem. V hospodě s námi nikdo z osady Stříbrná rosa nemluvil.

Odrůstaly i máselky. Houba dobrá pro všechny a pro všechno. Ještě jsme pár žlutých kloboučků našli v borůvčí kolem naší planiny a nakrájeli je do polívky. Vypadalo to na nádhernej říjnovej večer. Večer se stříbrnými čáranci asteroidů, večer s mléčnou mlhou v údolí a večer kdy je odtud vidět i špička Eiffelovy věže. Srkali jsme polívku z ešusů a to srkání byla vlastně jediná řeč kterou jsme za celý večer vedli. Všechno tady, mezi námi, bylo už stejně dávno řečeno a ticho bylo výřečnější než nějaké nucené tlachání. Byli jsem za ty léta do sebe tak

nějak všichni vrostlí, byli jsme tak všichni stejně prouzení kouřem, promoklí stejnými kapkami deště a popajsaní stejnými šlahouny kopřiv. Znali jsme se všichni od základní školy. Viděli jsme se s mezerami po mlíčných zubech, po návratu z prvního rande, v předklonu při zvracení na prvním bigbítu a na pohřbech rodičů a prarodičů. Vlastně jsme byli dobrá parta. Tři mušketýři, kteří byli taky čtyři. Po letošku už pět. Já, Meky, Mrkváč, Vořech a vlastně teď i ..... “Ty vole, chybí nám tu Lumírek“ zaječel jsem a ešus mně spadl i s těmi houbami, co jsem si nechával na úplnej konec, do ohně.
Ráno začalo pršet. Pěkně hnusně pršet.

Celou zimu jsme na Sedmihoří nejeli. Taky proč. Bez Lumírka by to nestálo za nic. Celou dobu by jsme stejně jen zírali na prázdné místo v kamenném kruhu u ohně a přemýšleli, co se kde ve tmě pod našima nohama děje za mrzutosti. Uvažovali jsme v hospodě, že by šlo vyrazit do Domažlic do nemocnice a nebo se podívat po místních hřbitovech, kde jsou čerstvý kytky. Ale jak by nám potom bylo uvnitř, když by jsme zjistili, že za tím stojí Lumírek. Koncem března už jme nevydrželi. Mrzlo stejně jako loni a to nám dávalo sílu. Z Mezholez až k rbyníku byla silnice jeden led a cesta od hráze na planinu hned ledy dva. Do kempu jsme přišli s třísly bolavými jako po prvním bruslení a rozdělali oheň. Díra po Lumírkovi na nás civěla smutně a bolestivě jako díra po čerstvě vytržené stoličce.
Motor auta dole v údolí nešlo přeslechnout. Někdo mu dával dole pod kopcem pěkně pod ocas. Lépe pod klikovou hřídel. Pištění klínového řemene bylo slyšet až sem a ten neznámý měl hodně těžkou nohu. A určitě i plný ruce řízení. Podle našich propočtů měl zvuk motorů slábnout a zcela zmizet jak auto vjede do zatáčky za hrází. Místo toho ale kvílivý řev motoru sílil a ke všemu se podivně zachrchlával jak nestačil chytit dech na stoupající cestě. Vstali jsme od ohně a vyhlíželi světlo které co chvíli prořízne oblohu nad naší hlavou, jak bude auto stoupat po serpentinách až sem k nám. Mrkváč přiložil pár nových větví do ohně a vyčistil prázdnou jamku mezi kameny. Věděli jsme, že se vrací Lumírek.

_____

Jan Valeš - Jeňýk
1.místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2009